

Pomul vieții

Verset călăuzitor: Apocalipsa 2.7

Apocalipsa 2.7: *Învingătorului îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în paradisul lui Dumnezeu.*

În articolul acesta va fi vorba de „Pomul vieții”, din care va mânca învingătorul din biserica din Efes. Așa cum [„Mana ascunsă”](#) arată spre Domnul Isus, așa arată „Pomul vieții” spre Domnul Isus. Dar să detaliem.

Scrisorile deschise

Cele șapte scrisori deschise din Apocalipsa 2; 3 redau un tablou impresionant despre istoria Bisericii. Sunt 5040¹ posibilități de ordonare a scrisorilor deschise, și cu toate acestea 5039 de posibilități nu redau un tablou potrivit al istoriei Bisericii așa ca ordonarea, pe care a ales-o Duhul Sfânt. De altfel aceeași ordonare a celor șapte biserici din Asia Mică o găsim și în Apocalipsa 1.11. Aceasta confirmă că scrisorile deschise nu stau „la întâmplare” în această ordine. Însă scrisorile deschise sunt nu numai o imagine a istoriei Bisericii; noi ar trebui să aplicăm fiecare scrisoare deschisă și la comunitatea locală, din care facem parte, precum și la noi personal. În aceasta este cuprinsă o binecuvântare mare. Și nu în cele din urmă făgăduințele pentru învingător sunt foarte personale.

Părăsirea dragostei dintâi

Fie că este vorba de comunitate, ori de viața personală: orice abatere începe cu aceea, că noi renunțăm la dragostea dintâi sau la proșpețimea dintâi și la entuziasmul cu privire la o anumită chestiune, sau chiar le pierdem. Dacă nu ne pocăim și nu ne întoarcem mereu înapoi la „ce era de la început” (1 Ioan 1.1), atunci când pentru prima dată am auzit „Cuvântul vieții”, atunci drumul coboară tot mai mult – atât de mult, până când în cele din urmă Domnul Isus nu mai este centrul vieții noastre sau al comunității noastre, ci stă afară la ușă și bate și roagă să I se deschidă ușa (compară Apocalipsa 3.20). Noi stăm în pericolul să ne înșelăm cu privire la starea noastră. Probabil în afară arată foarte bine la noi: citim în fiecare dimineață în Biblie, ne rugăm de două ori pe zi, ne angajăm aici și acolo și de două ori pe săptămână mergem la biserică.

Așa sau asemănător era în biserica din Efes. Domnul cunoștea *lucrările ei, osteneala ei și răbdarea ei* și ea era chiar împotriva răului descoperit (Apocalipsa 2.2). Da, ea este chiar lăudată, că în toate acestea ea „nu a obosit” (Apocalipsa 2.3). Domnul Isus putea să fie mulțumit cu această biserică/adunare! Sfeșnicul răspândea lumina – aparent -, în orice caz suficient de luminoasă pentru lumea aceasta. Însă sub suprafață era ceva care nimicea toată aparența frumoasă. În versetul 4 vine marele „DAR”: „*Dar* am împotriva ta că ți-ai părăsit dragostea dintâi” (Apocalipsa 2.4).

¹ Pentru strategii în matematică: $1 \times 2 \times 3 \times 4 \times 5 \times 6 \times 7 = 5040$

Domnul Isus nu este interesat în primul rând de activitatea exterioară, ci ca înlăuntrul nostru, în inima noastră, totul să fie în ordine. S-a spus deseori că și credincioșii din Tesalonic – asemănător cu credincioșii din Efes – aveau *lucrări, osteneală* (lucru) și *răbdare*. Într-adevăr la ei erau chiar lucrări *ale credinței*, ostenele *ale dragostei* și răbdare în *speranța* revenirii Domnului Isus (1 Tesaloniceni 1.3). Credință, dragoste, speranță – aceștia sunt stâlpii de fundație ai credinței noastre (compară cu 1 Corinteni 13.13). În scrisoarea deschisă adresată bisericii din Efes nu citim nimic despre acestea.

Comentatorul biblic Hamilton Smith scrie pe drept:

Primul pas în biserica din Efes este pierderea dragostei dintâi; rezultatul final în biserica din Laodiceea este părăsirea totală a lui Hristos Însuși. Hristos stă afară înaintea ușii. Dacă Hristos nu este ținut strâns în inima adunării, atunci va veni momentul când Hristos Se află în afara adunării.²

Începutul oricărei abateri în viața noastră, respectiv în adunare/biserică constă în aceea că noi am părăsit dragostea dintâi.

Ce este dragostea dintâi?

Credincioșii din Efes au părăsit „dragostea dintâi”. Prin aceasta nu este vorba de *prima* dragoste în timp, ci de felul *deosebit* și caracterul dragostei. Cuvântul grecesc pentru „dintâi” se întâlnește și în Luca 15.22 – în istorisirea despre fiul pierdut -, unde tatăl lasă să se aducă haina „cea mai bună”. La fel și în Marcu 6.21 și în Faptele apostolilor 25.2; acolo se referă la oameni „de seamă”. Este deci vorba de dragostea *cea mai bună, cea mai de seamă*, pe care credincioșii din Efes au părăsit-o, nu de *prima* dragoste în timp.

Aceasta ne amintește, că apostolul Pavel a prezentat tocmai credincioșilor din Efes această dragoste, care întrece cunoștința, în planul Lui veșnic (Efeseni 3.19). Planul lui Dumnezeu cu privire la adunare/biserică și la poziția distinsă a credinciosului creștin nu se învață niciunde așa de clar ca în epistola către Efeseni. Ce dragoste, care înainte de întemeierea lumii a ales oameni în Hristos, care de fapt nu voiau să știe nimic de Dumnezeu și erau chiar vrăjmași ai Lui, „înstrăinați de cetățenia ui Israel și străini de legămintele promisiunii, neavând speranță și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2.12)! Ce dragoste, care înalță pe acești aleși pe locul celei mai înalte prețuri în Hristos, așa că acești credincioși ca Adunare/Biserică sunt numiți „plinătatea Celui care umple totul în toți” (Efeseni 1.23)! Te-ai gândit în liniște la aceasta și apoi ai mulțumit tu lui Dumnezeu pentru acest privilegiu și L-ai adorat?

Ce este pomul vieții?

Ca să înțelegem în ce constă binecuvântarea deosebită a făgăduinței, că noi putem mânca din pomul vieții, trebuie să mergem înapoi la Geneza 2.9:

Geneza 2.9,16,17: *Și, din pământ, Domnul Dumnezeu a făcut să crească tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni de mâncat și pomul vieții în mijlocul grădinii și pomul cunoștinței binelui și răului. ... Și Domnul Dumnezeu a poruncit omului, zicând: „din*

² H. Smith, *Die Sendschreiben an die sieben Versammlungen in Offenbarung 2 und 3*, Neustadt an der Weinstraße (Editura Ernst-Paulus), 1989, pag. 41.

orice pom din grădină poți să mănânci în voie. Dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci.

Deci în grădina Eden erau două feluri diferite de pomi, însă numai din pomul cunoștinței binelui și răului omul *nu avea voie* să mănânce. Abia *după ce* omul era căzut în păcat se spune și despre pomul vieții:

Geneza 3.22: *Și Domnul Dumnezeu a zis: „Iată, omul a ajuns ca unul din Noi, să cunoască binele și răul. Și acum, să nu-și întindă mâna să ia din pomul vieții și să mănânce și să trăiască pentru totdeauna ...!”*

Ar fi fost fatal dacă omul după căderea în păcat în starea lui păcătoasă ar fi mâncat din pomul vieții. Aceasta „ar fi însemnat o viață prelungită la nesfârșit a omului păcătos, și aceasta n-ar fi fost binecuvântare, ci o catastrofă”³. Deci omul trebuia ferit de el însuși; de aceea se spune două versete mai departe:

Geneza 3.24: *Și [Dumnezeu] l-a alungat pe om; și a pus heruvimi și flacăra sabiei strălucitoare spre răsăritul grădinii Edenului, ca să păzească drumul către pomul vieții.*

După mii de ani de istorie a omenirii, ultima carte a Bibliei ne îndreaptă iarăși atenția spre „Pomul vieții”. De data aceasta omul, învingătorul din Efes, are voie să mănânce din acest pom. De data aceasta el nu va fi alungat din „Paradisul lui Dumnezeu”, ci el va fi invitat la o masă mare, ca să savureze nu numai *o singură dată*, ci *permanent* rodul Pomului. De data aceasta nu auzim nimic despre un alt pom, care ar putea să ne pună sub responsabilitate; „pomul cunoștinței” nu va fi văzut în „Paradisul lui Dumnezeu”. Minunată perspectivă!

Mâncatul din Pomul vieții

„Învingătorul” în scrisorile deschise este întotdeauna cineva care evită ceea ce este problema principală a bisericii respective. În Efes problema consta în aceea, că biserica a părăsit dragostea dintâi. Dar învingătorul nu s-a lăsat ademenit de ceilalți credincioși, ca să dorească după lucrurile pământești și să găsească gust în ele – căci aceasta este deseori primul indiciu că „dragostea celor mai mulți” se va răci (Matei 24.12). În loc de aceasta, învingătorul va merge mai departe cu statornicie pe drumul chemării cerești mult mai înalte. El este conștient de dragostea Domnului și de poziția lui privilegiată, care i-a fost acordată, și el nu uită cuvintele Domnului Isus: „Tu ... *i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine*” (Ioan 17.23). Și *cum* a iubit Tatăl pe Fiul Său? „Tu M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17.24).

Exact acesta este mesajul epistolei către Efeseni: „El ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, *în dragoste*” (Efeseni 1.4). Chiar dacă toți din Efes ar părăsi dragostea lor dintâi și poate chiar vor iubi veacul de acum (compară cu 2 Timotei 4.10) sau poate își „vor permite” lucruri care în ele însele nu sunt păcate, dar care împiedică relația cu Domnul – învingătorul va rămâne statornic sau cel puțin mereu se va pocăi în judecare de sine. (Și cine dintre noi rămâne totdeauna statornic?) Chiar dacă alții gândesc că în principal depinde de fapte bune sau că se intervine sever împotriva răului – aceasta nu este destul pentru învingător. El își dorește să facă totul având ca sursă dragostea și cu privire la Hristos. El nu încetează să se adâncească în dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința (Efeseni 3.19). El dorește „să prisosească întotdeauna în lucrarea

³ W. Kelly, „[Cei doi pomi din grădina Eden](#)”.

Domnului” (1 Corinteni 15.58) și „să țină adevărul în dragoste” (Efeseni 4.15). Învingătorul se hrănește deja acum din Pomul vieții, care este o imagine a Domnului Isus.⁴

Care este binecuvântarea deosebită a făgăduinței viitoare, că noi vom mânca din Pomul vieții? Probabil aceea că nu va mai fi ceea ce deranjează sau ne lezează și ne împovărează, și că bucuria noastră va fi desăvârșită și permanentă, atunci când vom fi la Domnul. Atâta timp cât suntem pe pământ avem numai un gust anticipat a ceea ce ne așteaptă la Domnul. Aceasta nu este din cauză că Domnul ne reține pe drept ceva, ci din cauză că în noi este încă natura veche și aici pe pământ posedăm o comoară în vase *de lut* (compară cu 2 Corinteni 4.7). „Binecuvântările spirituale în locurile cerești” (compară cu Efeseni 1.3) nu vor fi mai mari în cer decât noi le posedăm deja aici pe pământ; probabil ele ne vor apare mai mari, deoarece va fi îndepărtat tot ce aici și acum dorește să ne împiedice să cercetăm și să savurăm această binecuvântare în plinătatea ei.

Învingătorul se bucură să mănânce odată din rodul Pomului vieții. Și el va face aceasta nu numai din când în când, ci permanent va mânca din rod: „În mijlocul străzii ei și a râului, de o parte și de alta, era pomul vieții, făcând douăsprezece roade, dându-și rodul în fiecare lună; și frunzele pomului sunt pentru vindecarea națiunilor” (Apocalipsa 22.2). Acest pom rodește *în fiecare lună*, și învingătorul are partea lui din acest rod. Și națiunile vor fi binecuvântate în Împărăția de o mie de ani prin acest Pom al vieții. Orice binecuvântare și tot ce dă viață și o menține rezultă din acest pom al vieții. Cum poate să fie altfel, decât că Hristos stă *în mijlocul* străzii și al râului – râuri de apă vie vor fi aduse oamenilor prin puterea Duhului Sfânt. Râul binecuvântării, care a curs cândva din grădina Eden, a încetat să curgă prin căderea în păcat – cel puțin omul a fost îndepărtat de la acest râu al binecuvântării, prin aceea că el a fost alungat din grădina Eden. Însă această binecuvântare va curge din nou în Paradis⁵, și „cei care cântă și joacă vor spune: Toate izvoarele mele sunt în Tine!” (Psalmul 87.7).

Se merită să fi un învingător – deja acum și în veșnicie!

⁴ Am citit deja în articolul despre „Mana ascunsă”, că această mana este într-adevăr o făgăduință viitoare, dar că noi ne putem bucura deja acum de această mana. Și mana ascunsă este o imagine a Domnului Isus.

⁵ Acest cuvânt vine din limba persană și înseamnă „parc de plăceri”.